

РЕШЕНИЕ

№ 10861

гр. София, 05.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 25.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3966** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на К. В. С.- гражданин на Руска федерация срещу Отказ от 25.03.2024 година на ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В МОСКВА, РУСКА ФЕДЕРАЦИЯ за издаване на виза тип „Д“.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се , че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да му бъде издадена виза. Посочва се още, че при издаване на Отказа е допуснато нарушение на чл.14 от ЕКЗПЧОС, като спрямо него е осъществена дискриминация на основа на личен признак и му е възпрепятствано правото на сдружаване и мирно ползване на собствеността в аспекта на свобода на стопанската инициатива и свободно използване на активи. Искане се отмяна на отказа. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият- К. В. С. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат М. редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В МОСКВА, РУСКА ФЕДЕРАЦИЯ, редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт З., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде

отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 година на Министър на външните работи е предоставено право да вземат решения за отказ за издаване на виза на основанията по чл.10 от ЗЧРБ на Директор на Дирекция“ Консулски отношения“, Началник на Отдел“ Визов център“, служителите в Отдел “Визов център“ ангажирани със съгласуване и проверки по изявленията за издаване на визи, посочено е, че за всеки отделен случай на отказа за издаване на виза и мотивите за отказа се уведомяват съответните задгранични представителства на РБ, възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза, посочил при отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.1 да се съставят подписват, връчват/съобщават/от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ-заместник на консулското длъжностно лице, посочил, че в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам подписва формулярите.

Със Заповед № К-573/30.09.2022 година на Постоянен секретар на Министерство на външните работи М. Н. К.- Пълномощен министър в задгранично представителство в МВНР, Задгранични представителства– Москва е командирован в Посолството на РБ в Москва, Русия с дипломатически ранг- Пълномощен министър, Завеждащ консулска служба за времето от 20.10.2022 година до 19.10.2026 година.

Със Заповед № 71/31.10.2022 година на Посланик в Посолството на Република България в Руска федерация наредил за длъжностно лице с функции да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по Приложение № 7 към чл.34 ал.1 и по Приложение №8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, съдържащи уведомления и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиран е отмяна на виза М. Н. К., Завеждащ консулска служба .

Заповедта е влязла в сила на 24.10.2022 година.

На 28.12.2023 година оспорващият депозирал Заявление за издаване на виза тип Д, като към заявлението си приложил заверено копие на паспорт, Сертификат № 4445/01.12.2023 година на Българска търговско- промишлена палата, удостоверяващ, че търговското представителство с наименование „ Регтайм“ ООД със седалище Самара Руска федерация е вписано в Единния търговски регистър на БТПП с Решение от 27.11.2023 година със сфера на дейности за делови контакти- транспортни и спедиторски услуги и онлайн търговия на дребно с редица представители, измежду които и представител по пълномощие в РБ- К. В. С.- търговски представител, Договор за наем на недвижим имот от 22.11.2023 година, сключен между майката на

оспорващия в качеството на наемодател и оспорващия в качеството на наемател, по силата на който майката на оспорващия предоставила за временно и възмездно ползване 1/3 ид. част от недвижим имот , представляващ обособен обект от недвижим имот с адрес на имота св. Влас, [община] за срок от една година срещу наем от 600 лева годишно, изплатен изцяло при подписване на договора, декларация от майката на оспорващия, че предоставя адрес за пребиваване на оспорващия в Св.Влас, Декларация от майката на оспорващия, че ще осигурява на сина си – оспорващ в настоящото производство издръжка в размер на 1000 лева месечно, Свидетелство за съдимост, удостоверяващо, че оспорващият не е осъждан, Удостоверение, че майката на оспорващия притежава открита банкова сметка в РБ и към дата 28.11.2023 година има наличност по сметката в размер на 6059,59 лева , Застраховка „Злополука с медицински разходи за чужденци“ .

На 25.03.2024 година ответникът по оспорването издал оспорения отказ, с който на основание чл.10,т.24 от ЗЧРБ отказал издаването на виза вид“ Д“, тъй като са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване – с посочен конкретен мотив- основателни съмнения за фиктивно представителство с цел получаване на пребиваване, като дружеството декларира загуба от 2,7 млн. рубли.

Отказът е връчен на оспорващия на 25.03.2024 година лично срещу подпис. По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число и доказателства за спазена съгласувателна процедура.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване и съобразно нормата на чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните”

Оспореният Отказ за издаване на виза тип „Д“ от 25.03.2024 година на Консулско длъжностно лице- Завеждащ консулска служба в Посолството на РБ в Москва, Руска федерация представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона и дали има нарушение на основни права по ЕКЗПЧОС- в случая на чл.14 и чл.11 от ЕКЗПЧОС..

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице-Завеждащ Консулска служба, на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, анулиране и отменя визи.Това право е доразвито и залегнало в и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република

България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата, Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора, ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на дирекция "Консулски отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа Министър на външните работи със Заповед от 2011 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34, ал.1 и Приложение № 8 към чл.34, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомяване и обосновка на отказа на издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето М. К. на дата 25.03.2024 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето М. К. е определен с нарочна заповед на Посланик на Посолство на РБ в Москва, Руска федерация за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи, анулирането им и отмяна на виза- Заповед № 71/31.10.2022 година.

Отказът отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК и най-вече на изискването за мотивираност на административните актове. Посоченото в Отказа- са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок и допълнителни бележки- основателни съмнения за фиктивно представителство с цел получаване на пребиваване, дружеството декларира загуба от 2.7 млн. рубли

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че в Отказа липсват мотиви и не е ясно защо е отказано издаването на виза, защото Отказът се издава по формуляр, в който се посочва основанието за отказ и в него е посочено защо и въз основа на какво се отказва издаването на виза вид „Д“ - основателни съмнения за фиктивно представителство с цел получаване на пребиваване. От своя страна, отказът е мотивиран и с посочено правно основание- нормата на чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ, сочеща, че се отказва издаване на виза на лице, което са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване, както и че има основателни съмнения за фиктивно представителство с цел получаване на пребиваване, дружеството декларира печалба от 2,7 млн. рубли.

Твърдението за липса на мотиви не е налице, още повече, че на оспорващия безспорно е станала известна волята на органа защо се отказва издаването на виза. В РЕШЕНИЕ № 3567 ОТ 04.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 641/2023 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че“ видно от представеното заверено копие от административния акт, същият представлява стандартна форма за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В него, независимо от кратката форма, са посочени фактически и правни основания в достатъчна степен да обосноват отказа за издаване на съответния документ. Визата по своята същност представлява разрешение за влизане и пребиваване, за транзитно преминаване през територията на Република България или за летищен транзит. В конкретния случай за краткосрочно пребиваване на територията на държавата, в изключителното право на която е да направи съответните преценки и да разреши или откаже поисканото от подалото документите лице“.

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е спазил процесуално- правните разпоредби и материално- правните разпоредби и не е допуснато нарушение на чл.14 и чл.11 от ЕКЗПОСЧ

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието“ чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ,според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ,"Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този,който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава,снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9,ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към

който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22,ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по [чл. 9а, ал. 2](#);

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, в чийто чл.4 е посочено,че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и Алабния,чийто гражданин е оспорващият. Съгласно чл.9,ал.1от Наредбата, Виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в Република България, на едно от основанията, посочени в [Закона за чужденците в Република България](#). Визата за дългосрочно пребиваване вид „Д“ дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност и визата за дългосрочно пребиваване се отменя при издаване на разрешение за пребиваване от органите за административен контрол на чужденците. За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10,ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по [чл. 10, ал. 2](#) - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове. Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживееене на кандидата или в тези представителства.Съгласно чл. 12. ал.1 от Наредбата,заявлението за издаване на виза се подава по образец съгласно [приложение №2](#) не по-рано от 3 месеца преди датата на планираното пътуване, лично или чрез упълномощен представител, с изключение на случаите по хуманитарни причини и в случаите по ал. 3. На консулското длъжностно лице е вменено задължение да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.) Кандидатите за издаване на виза се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца.) Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (bona fide) с оглед на неговата известност, но при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от изискването за лично явяване. Съгласно чл.19, от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя

документите и информацията по [чл. 13, ал. 1](#) и [чл. 14](#) и. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на [Закона за чужденците в Република България](#) и на [правилника за прилагането му](#), и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В конкретния случай, чужденецът- оспорващ в настоящото производство на дата 28.12.2023 година е подал заявление за издаване на виза вид „Д“, към която приложил посочените в чл.13 и чл.14 от Наредбата документи, както и Удостоверение от БТПП, че е търговски представител на дружество „Регтайм“ ООД- Самара, че ще ползва недвижим имот 1/3 идеална част от имот на майка му, даден му от нея под наем и находящ се в Св. Влас за сумата от 600 лева годишно, която е заплатена при подписване до договора, декларация от майка му ,че същата ще му осигурява издръжка .в размер на 1000 лева месечно, доказателства, че майка му има открита банкова сметка в РБ и притежава наличност в размер на 6059,59 лева и всички необходими документи, като заявлението е прието от страна на Консулско длъжностно лице в съответствие с процедурата, регламентирана в чл.23 и сл. от Наредбата, регистрирано е и са снети биометрични данни на чужденеца. След приемане на заявлението за издаване на виза, Консулско длъжностно лице е спазило визираната в чл.30 от Наредбата процедура-искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по [чл. 15, ал. 1](#) от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез Дирекция "Консулски отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България, поискал е разрешение от Дирекция "Консулски отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по [чл. 35, ал. 2](#). Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Според чл.30,ал.3 от Наредбата решение по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни се взема по реда на ал. 2 в срок до 35 работни дни, считано от датата на подаване на заявлението, като е извършена съгласувателна процедура с ДАНС, Дирекция“ Миграция, като по отношение на последната същата е депозирала становище, че лицето е търговски представител и следва да има средства за издръжка, а пък подава декларация, че майка му ще му осигурява издръжка. Обстоятелството, че ответникът по оспорването се е произнесъл по заявлението за виза извън предвидения срок от 35 календарни дни, не води до извод, че е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, още повече, че сам по себе си срокът за произнасяне по подадено заявление е инструктивен и с изтичането му не се погасява правото на органа да се произнесе по подаденото заявление. Целта на предвидения в закона срок за този вид виза “Д“ е в един разумен срок да се извърши проверка на подаденото заявление, да се събере необходимата информация, да се уведоми заявителят за взетото решение. Съществено е онова нарушение, което ако не бе допуснато би довело до друг извод у административния орган.

В нормата на чл.34 от Наредбата е посочено, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения,

засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

От събраните доказателства е видно, че преди да пристъпи към издаване на отказа, административният орган е взел становището както на ДА“НС- изразено положително становище - в случая на ТД“НС“- Бургас, така и на Сектор“ Миграция“ при ОД на МВР- Бургас, обсъдил го е и го мотивирал в отказа си. В този смисъл, соченото от страна на оспорващия и на неговия процесуален представител допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила и най- вече на неспазване на съгласувателната процедура не е налице. Въпрос на преценка на самия административен орган и дали ще възприеме изцяло посоченото в становището на ДА“НС“ или не, не може да бъде основание за незаконосъобразност на отказа, защото нито в АПК, нито в ЗЧРБ има изискване задължително административният орган да посочи в акта си и да възприеме дословно други мнения или становища на друг орган по повод издаване на акта. Изискването за мотивираност също не води до дословно преписване на дадени становища и мнения, а е достатъчно в акта да се съдържат мотиви защо и въз основа на какво органът приема, че следва да се откаже издаване на акта- в случая на виза тип Д. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че при издаване на отказа са нарушени разпоредбите на чл.16 и сл. от Инструкцията-ПРОЦЕДУРА ЗА СЪГЛАСУВАНЕ НА ЗАЯВЛЕНИЯ ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ ПО ЧЛ. 15, АЛ. 1 ОТ ЗАКОНА ЗА ЧУЖДЕНЦИТЕ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ в посока липса на съвместно становище на ДАНС и Дирекция “Миграция“. На първо място, вярно е, че съгласно чл.16 от Инструкцията, регистрираните в консулските служби на Република България заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) се изпращат чрез СВК в ДКО. Дирекция "Консулски отношения" в срок до три работни дни след получаване на заявленията за издаване на визи ги изпраща на ДМ – МВР, за съгласуване. Дирекция "Миграция" – МВР, в срок три работни дни изпраща до звената "Миграция" при ОДМВР/СДВР постъпилите заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) или от своя страна извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като писмено уведомява ДАНС с цел изготвяне на съвместно становище. Звената "Миграция" при ОДМВР/СДВР от своя страна предоставят постъпилите заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) на териториалните дирекции на ДАНС в срок до два работни дни. Дирекция "Миграция" – МВР, в срок до тридесет работни дни след постъпването на заявленията за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) и след съгласуване с ДАНС предоставя съвместното становище на ДКО, а в в случаите по [чл. 30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим](#), приета с [ПМС № 198 от 2011 г. \(ДВ, бр. 55 от 2011 г.\)](#), ДМ – МВР, предоставя съвместното становище на ДКО не по-късно от един работен ден преди изтичане на срока за вземане на решение по заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване.[javascript:y1\(\)](#) Съгласно чл. 20 от Инструкцията Консулските длъжностни лица издават или отказват издаване на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от ДКО въз основа на съвместното становище на ДМ – МВР, и ДАНС. Граматическото тълкуване на разпоредбите относно съгласувателната процедура между МВНР, дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС, указват на предоставяне на становище от страна на дирекция "Миграция" и ДАНС. Но също така е вярно, че в хипотезата на издаване на визи след съгласувателна процедура се касае за акт, който не е задължителен за административния орган, водещ производството. Изискването съгласуване е част от процедурата по издаване на виза и без

изпълнението на тази процедурата ще е налице процесуално нарушение, но предоставените становища не са задължителни за административния орган. В случая е дадено Становище от Дирекция "Миграция" и от ДАНС, при което безспорно е изпълнена специалната съгласувателна процедура. Липсата на съвместно становище от Дирекция „Миграция“ и ДАНС по никакъв начин не може да доведе до извод, че е налице допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, още повече, че от всяко от двете звена е предоставено такова становище. Нещо повече дори-съгласно чл. 10, ал.2 от Инструкцията, при наличие на отрицателно становище на ДАНС издаването на визата се отказва. Нормата е императивна и поставя консулското длъжностно лице в условията на обвързана компетентност. Но ако няма отрицателно становище, консулското длъжностно лице е свободно в преценката си да издаде виза, ако намери, че са налице другите необходими условия – чл. 10, ал.3 от Инструкцията, но е и свободно да откаже издаването на виза при липса на отрицателно становище. [javascript:z\(12125790,0,1750592\)](javascript:z(12125790,0,1750592)) При издаване на отказа са спазени и нормите на чл.34 от Наредбата, според която не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанийето за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи. Предвид наличието на мотиви в акта по фактите, които да обосноват крайния извод, то не е допуснато и съществено процесуално нарушение - на принципите по [чл. 7, ал. 2](#) и [чл. 9, ал. 2 от АПК](#) за преценка на всички факти от значение за случая и служебното задължение на органа за събиране на доказателства, дори и да няма искане за това. Посочените принципи са въведени и като задължение по [чл. 35 и 36 АПК](#) в процедурата по издаването на акта, относими и към процесния отказ, доколкото в закон не е предвидено друго за процедурата по издаването на процесния отказ. Не налице допуснато нарушение на посочените разпоредби и не съставлява незаконосъобразност на акта по [чл. 146, т. 3 АПК](#).

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил, че заявителят не отговаря на изискването на чл.10, ал.1, т.24 и според която отказва се издаването на виза на чужденец-по т.24-са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване и за получаване на разрешение за продължително пребиваване и са налице основателни съмнения за фиктивно представителство с цел получаване на пребиваване, като дружеството декларира загуба от 2,7 млн. рубли/ като по отношение на последния факт е налице и признание в жалбата, че дружеството е реализирало загуба в посочения размер. От доказателствата по делото също е установено, че в действителност има основателни съмнения за фиктивно представителство с цел получаване на пребиваване, като на първо място, след като оспорваният е търговски представител, то следва да има в това му качество/ при твърдение / че дружеството е реализирало освен загуба и печалба/ парични

средства, предоставени му от дружеството, с които да може да пребивава в РБ. На второ място, веднъж се твърди, че оспорващият е заплатил годишен наем на майка му в размер на 600 лева, а след това майката декларира, че ще осигури издръжка на сина си в размер на 1000 лева месечно, което отново води до основателно съмнение относно представителството на дружеството, още повече, че след като е търговски представител, защо прибегва до осигуряване на средства за издръжка от неговата майка и той не разполага с открита банкова сметка в РБ. Очевидно е, че представените доказателства от оспорващия наистина водят до основателни съмнения относно самото представителство и е безспорно, че целта на подаденото заявление е само и единствено с цел фиктивно представителство. Законосъобразно административният орган е отказал издаването на виза тип „Д“ на оспорващия.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че при издаване на отказа административният орган е допуснал нарушение на чл.14 от ЕКЗПЧОС– дискриминиран е оспорващият на основание личен признак и по този начин му е ограничил правото на собственост като е извършил дискриминация на основата на лиен признак. Следва да бъде посочено, че в член 14 от ЕКЗПЧОС е визирана забрана на дискриминация, като е посочено, че упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално

малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак, но гаранцията предвидена в този член не съществува независимо и този член съставлява неразделна част от всеки друг член, който определя права и свободи и на практика Съдът винаги разглежда член 14 във връзка с друга материалноправна разпоредба на Конвенцията, но въпреки това, акцесорният характер на член 14 по никакъв начин не означава, че

приложимостта на член 14 зависи от наличието на нарушение на материалноправната

разпоредба.Ръководство по член 14 от Конвенцията (забрана за дискриминация)

и по член 1 от Протокол No 12 (обща забрана за дискриминация)

Европейски съд по правата на човека 7/67 Актуално към: 31.12.2020

Член 14 не е строго ограничен до този на материалноправната разпоредба е установена приложимост на член 14 в много сфери, като наемане на работа, членство в синдикат, социално осигуряване, образование, право на зачитане на жилището, достъп до правосъдие, права на наследяване, бащинство, свобода на изразяване, събрание и сдружаване,, право на ефективно разследване,• допустимост до предсрочно освобождаване, допустимост до данъчно облекчение.Упражняването на всяко право, предвидено в закона, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак. Никой не може да бъде дискриминиран от който и да е орган на властта на каквото и да е основание. Член 14 не дава определение на това какво представлява пряката дискриминация.Изразът„пряка дискриминация“ описва „разлика в третирането на лица в аналогични или относимо подобни ситуации“ и „въз основа на идентифицируема характеристика или „признак“,който е защитен от член 14 от Конвенцията и следователно тази разпоредба изисква лицата в подобна ситуация да бъдат третирани по еднакъв начин.Непряката дискриминация може да бъде под формата на несъразмерно неблагоприятни последици от обща политика или мярка,

която макар и да е формулирана в неутрални термини има особен дискриминационен ефект върху определена група. Въпреки че въпросната политика или мярка може да не е насочена конкретно към определена група, тя все пак може да дискриминира тази група по непряк начин.

Непунктата дискриминация не изисква непременно дискриминационен умисъл и може да се породи и от неутрална разпоредба. Член 14 от Конвенцията обхваща и дискриминацията по асоциация, т.е. ситуации, при които въпросният защитен признак се отнася до друго лице, някак свързано с жалбоподателя. Според установената практика на Съда член 14 не забранява на държава членка да третира групи по различен начин, за да коригира „фактическото неравенство“ между тях, при определени обстоятелства отказът да се направи опит за коригиране на такова неравенство чрез различно третиране може сам по себе си да доведе до нарушение на член 14.

От своя страна, правната регламентация на защита от дискриминация у нас се намира в Закона за защита от дискриминация, в чийто член 4 е посочено, че е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. В алинея втора на текста е дадено легално определение на пряка дискриминация – това е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Непунктата дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

В случая по никакъв начин оспорващият не доказва, че е бил подложен на каквато и да било дискриминация, основана на негов личен признак, като тежестта за установяване на този факт- подлагане на дискриминация е в негова тежест и съдът изрично му указва, че в негова тежест е да докаже, че е бил подложен на дискриминация-пряка или непряка. Простото твърдение на оспорващия, че е подложен на дискриминация продиктувано само и единствено от възможността да бъде упражнен съдебен контрол върху отказа е плод само и единствено от защитната теза на оспорващия. Не се доказва по никакъв начин, че на оспорващия с отказа му е възпрепятствано правото да упражнява правото си на собственост върху имоти в аспекта на свободната стопанска инициатива, няма и доказателства как и въз основа на какво е приел, че спрямо него е осъществена дискриминация основана на личен признак като не е ангажирал никакви доказателства в подкрепа на този свой довод. Наред с това, няма и доказателства за това по какъв начин му ограничено правото да ползва каквито да и било активи на дружеството и му ограничено правото на собственост.

Не е налице и твърдяното нарушаване на правото на сдружаване също не е налице, защото правото на сдружаване не е абсолютно право, както и правото на собственост/ и по делото липсват каквито и да било доказателства с отказа оспорващият да е бил в невъзможност да упражни правото си на сдружаване каквото и да е то. Обстоятелството, че е избран за търговски представител на

дружеството и отказът за издаване на виза не може да доведе до извод, че му е ограничено правото да се сдружава. **Свобода на събранията и сдружаването сочи, че** Всеки има право на свобода на мирните събрания и на свободно сдружаване, включително правото да образува и членува в професионални съюзи за защита на своите интереси и упражняването на това право не подлежи на никакви ограничения, освен на тези, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната или обществената сигурност, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защитата на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Този член не изключва въвеждането на законни ограничения върху упражняването на тези права от служещите във въоръжените сили, полицията или държавната администрация.

Видно от текста, разпоредбата на член 11 гарантира на всички лица, които се намират под юрисдикцията на държавите-страни по Конвенцията, независимо от тяхното гражданство, две права: правото на свобода на мирните събрания и правото на свобода на сдружаване. Тези две права, макар и свързани и взаимнозависими, са отделни и от огромно значение за едно демократично общество.

В редица свои решения Европейският Съд по правата на човека (Съдът) подчертава, че степента, в която дадена държава защитава правото на свободно сдружаване, е мерило на нивото на демокрация в нея. Поради това Съдът разглежда изключително сериозно оплакванията за нарушаване на свободата на сдружаване и ги подлага на задълбочен анализ. Понятията, използвани в ЕКПЧОС, не следва да се тълкуват и определят в зависимост от националните правни системи. Тези понятия имат свое собствено (автономно) значение и обхват, определени от ЕСПЧ. Така понятието „сдружаване“ по член 11 не се отнася само до сдруженията в тесния смисъл на думата, а покрива всякакви доброволни неправителствени организации, създадени от групи хора, с цел развиване на обща дейност. Такива могат да бъдат сдружения, политически партии, профсъюзи (които са изрично упоменати в текста), религиозни организации, търговски дружества, граждански дружества и т.н. В практиката на Съда в Страсбург се отделя особено внимание на политическите партии, които се считат за една от най-важните форми на сдружаване в едно демократично общество. Поради това, те се ползват от засилена защита и всяка намеса в тяхната дейност се подлага на задълбочен анализ.

Без значение е правният статус на сдруженията - организациите се ползват от защитата на член 11 от Конвенцията дори и да не са регистрирани, да нямат юридическа личност, да са били забранени или дейността им преустановена. Съдът приема, че сам по себе си отказът да се признае правен статус на дадена организация представлява вмешателство в индивидуалните и колективни права на сдружаване, гарантирани от член 11.

Правото на сдружаване по член 11 от Конвенцията не е абсолютно. То може да бъде ограничавано, но единствено при спазване на условията на алинея 2 от тази разпоредба.

Ограниченията могат пряко да произтичат от правни норми или да са резултат от фактически действия. Могат да бъдат резултат на актове на законодателната на изпълнителната власт или на правораздавателни органи като съдилищата или особени юрисдикции като Конституционния съд.⁴

По делото липсват доказателства, че с отказа на оспорвания е засегнато правото на

сдружаване / защото той е признат за търговски представител, няма доказателства, че е искал да се сдружава под каквато и да е форма с когото и да било и това да му отказано с отказа. Очевидно е, че сочените нарушения на чл.11 от ЕКЗПЧОС са само и единствено с цел осигуряване на съдебен контрол върху отказа за издаване на виза, без да са ангажирани доказателства.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че обжалваният Отказ за издаване на виза, вид „ Д“ не нарушава забраната за дискриминация и правото на собственост на оспорващия, визирано в чл.14 и чл.11 от ЕКЗПЧОС, което предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по оспорването следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. В полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева на основание чл.143,ла.3 от АПК. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева/**. Съдът намира, че в полза на ответника по оспорването следва да бъде присъдено минимално възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност, проведено е едно съдебно заседание, на което е взел участие юрисконсулт З. и сума в размер 100 лева е справедлива и съответна на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от юрисконсулта.

. Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по

отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА К. В. С.- гражданин на Руска федерация срещу Отказ от 25.03.2024 година на ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В МОСКВА, РУСКА ФЕДЕРАЦИЯ за издаване на виза тип „Д“.

ОСЪЖДА К. В. С.- ГРАЖДаниН НА РУСКА ФЕДЕРАЦИЯ ДА ЗАПЛАТИ НА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В МОСКВА, РУСКА ФЕДЕРАЦИЯ сумата от 100 ЛЕВА-ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

